

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/156/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119212341
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8119212341.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v spore žalobkyne: V. K., N.. X.X.XXXX, C. A. R. XXX, XXX XX R., zast.: JUDr. Ingrid Kovalčukovou, advokátkou so sídlom kancelárie Štúrova 22, 040 01 Košice, IČO: 10826271, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zast.: JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom kancelárie Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42185190, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 4.424 EUR s 5 % úrokom z omeškania ročne od 02.06.2019 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému vo vzťahu k výroku I. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z a m i e t a.

V. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému vo vzťahu k výroku III. a IV. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 26.07.2019 sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.424 EUR ako aj zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 10.000 EUR. V žalobe uviedla, že medzi stranami sporu bola dňa 09.02.2009 uzatvorená formulárová zmluva č. XXXXXXXX na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 40.000 SK. Ďalej mala zaplatiť poplatok vo výške 34.159,80 SK, teda celková dlžná suma predstavovala 2.461,66 EUR. Dlžný záväzok sa stal splatný 29.12.2008. Žalobkyňa prostredníctvom advokáta uznala dlh žalovaného a tento zriadil na nehnuteľnosti žalobkyni záložné právo. Ďalej uzatvorila dňa 02.09.2008 formulárovú úverovú zmluvu č. XXXXXXXX v predmete poskytnutia úveru 10.000 SK, ktorú k dispozícii nemá.

2. Listinou zo dňa 17.03.2018 žalovaný oznámil žalobkyni vo veci vymáhania dlhu z úveru č. XXXXXXXX, že pred exekútorským úradom spísal zápisnicu predmetom ktorej je návrh na vykonanie exekúcie. Právnym titulom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 24.08.2009 pod sp. zn. SR13549/09.

3. Okresný súd v Prešove uznesením zo dňa 20.06.2018 zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky.

4. Napriek nevyháateľnosti údajných dlhov žalovaný celé roky dennodenne psychicky terorizoval žalobkyňu písomnými výzvami, telefonátmi, SMS správami, osobnými návštevami doma aj v zamestnaní, pričom tieto svoje aktivity smeroval aj voči manželovi žalobkyne. Toto správanie žalovaného závažným spôsobom dlhodobo a systematicky negatívne narušalo celý súkromný život rodiny, v ktorej vyrastali v tom čase ešte maloleté deti. Poukázala na výzvu žalovaného zo dňa 25.08.2014 doručovanú manželovi žalobkyne, v ktorej žalovaný apeloval na jej manžela ako osobu uvedenú pri úveroch ako kontaktnú osobu, aby poskytol súčinnosť pri splatení dlhu. Pod následkom uvedených nátlakových konaní žalobkyňa uzatvorila so žalovaným ďalšiu zmluvu o úvere uzatvorenú dňa 01.08.2017 v predmete poskytnutia spotrebiteľského úveru vo výške 17.976 EUR, ktorá bola započítaná na základe dohody na úhradu tvrdých dlhov zo zmluvy č. XXXXXXXX a XXXXXXXX v dôsledku čoho mali zaniknúť záväzky žalobkyne z uvedených dlhov. Uvedený úver žalobkyňi nikdy poskytnutý nebol a k uzatvoreniu zmluvy došlo následkom nekalých obchodných praktík, kedy žalovaný uviedol žalobkyňu do omylu ohľadom vyháateľnosti tvrdého dlhu. Žalobkyňa podpisom uvedenej zmluvy chcela vyriešiť rodinnú situáciu, avšak výška dohodnutých mesačných splátok rodinu žalobkyne vyčerpávala natoľko, že začalo byť vážne ohrozené uspokojenie jej základných životných potrieb. Celkovo realizovala úhrady vo výške 3.424 EUR, pričom posledná splátka bola zaplatená 18.12.2018.

5. K uplatnenému nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uviedla, že v dôsledku vedomého uplatňovania nekalých obchodných praktík žalovaného sa táto ocitla v ekonomickej tiesni. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými právnymi predpismi. Vo vzťahu k primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukázala na aspekt pomeru sumy požadovanej žalovaným voči žalobkyňi vo vzťahu k jej príjmom ako poštárky a dopadom týchto navyše fiktívnych nárokov na pomery jej rodiny na jednej strane k možnému dopadu požadovanej výšky zadosťučinenia k pomerom žalovaného. V neposlednom rade žalobkyňa poukázala aj na ten fakt, že pri uzatváraní zmluvy o úvere dňa 01.08.2017 žalovaný naliehal na žalobkyňu, aby mu oznámila číslo účtu. Žalobkyňa však nemala vedený bankový účet a preto v dobrej viere uviedla číslo bankového účtu dcéry. Žalovaný argumentoval, že sa jedná len o formálnu záležitosť čo mu žalobkyňa uverila a predložila kartičku banky. Potom ako sa rozhodla prestať úver splácať, žalovaný zrazil z bankového účtu jej dcéry splátku vo výške 214 EUR.

6. Žalovaný k žalobe uviedol, že nie sú splnené podmienky pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo dňa 01.08.2017. Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje. Má za to, že na určenie zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. nie sú splnené zákonné predpoklady.

7. K finančnému zadosťučineniu uviedol, že pri rozhodovaní o nároku žalobcu je za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobité okolnosti prípadu. Žiadal, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktachného postupu ľahostajne. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, ak sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistili aký tovar vlastne kupuje. Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca neodôvodnil jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo právneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca ani nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči žalobcom.

8. Žalovaný nevyvíjal žiadnym spôsobom nátlak na úhradu dlhu, ani žiadnym spôsobom nenútil klienta podpísať novú zmluvu, len sa zmierlivým spôsobom snažil vyriešiť vzniknutú situáciu a navrhnúť žalobcovi ako spôsob vyporiadania pohľadávky, ktorú žalovaný evidoval voči žalobcovi formou renovácie existujúceho záväzku za predpokladu, že bude spĺňať podmienky poskytnutia refinancového úveru. Zároveň má za to, že v zmysle ust. § 7 zák. č. 250/2007 Z.z. samotné refinancovanie nepredstavuje samo o sebe nekalú obchodnú praktiku v zmysle článku 5 ods. 2 smernice a v zmysle § 7 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom takú praktiku by predstavoval len vtedy, keby bola v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne by narušovala alebo by bola spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k danému produktu či službe.

9. Súd na základe skutkových tvrdení žalobkyne, popretí skutkových tvrdení žalovaného, výsluchom žalobkyne, svedkov W. K., W. K., oboznámením zmlúv o úvere, dokladmi o úhradách, kópiou

exekučného spisu, výzvami na úhradu, pokusom o mediáciu, ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

10. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 02.09.2008 zmluvu o úvere variabilný symbol XXXXXXXX (č. I. 80), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver vo výške 10.000 SK, ktorý sa zaviazala zaplatiť zvýšeného o sumu poplatku vo výške 3.260 SK, v celkovej výške 13,260 SK tromi mesačnými splátkami po 4.420 SK počnúc dňom 24.09.2008. V súvislosti s uvedeným úverovým vzťahom bol vydaný rozhodcovský rozsudok zo dňa 14.07.2009 pod sp. zn. B. (č. I. 82) ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť žalovanému zaplatiť sumu 158,66 EUR s 0,25 % úrokom z omeškania denne zo sumy 146,72 EUR od 29.12.2008 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Z návrhu na vykonanie exekúcie (č. I. 78) vyplýva, že žalobkyňa v prospech žalovaného realizovala úhrady titulom splátok predmetného úveru dňa 30.08.2012 vo výške 273,92 EUR, 28.09.2012 vo výške 273 EUR a 14.06.2014 vo výške 20 EUR.

11. Súd I. inštancie uznesením zo dňa 20.06.2018 pod sp. zn. XXEr/XXX/XXXX zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe predmetného rozhodcovského rozsudku s poukazom na neprijateľnosť dohodnutej rozhodcovskej doložky.

12. Dňa 03.09.2008 došlo k uzatvoreniu ďalšej zmluvy o úvere (č. I. 19) variabilný symbol XXXXXXXX, ktorou mal byť poskytnutý žalobkyni úver vo výške 40.000 SK, ktorý sa zaviazala zaplatiť spolu s poplatkom vo výške 34.160 SK dvanástimi mesačnými splátkami vo výške 6.180 SK počnúc dňom 24.09.2008.

13. Z predloženého prehľadu práv a povinností záväzkov (č. I. 18) vyplýva, že žalovaná realizovala úhrady titulom splátok uvedeného úveru vo výške 410,28 EUR. Z predloženého súpisu úhrad titulom splátok vyššie uvedeného úveru predloženého žalovaným (č. I. 115) vyplýva, že žalobkyňa v prospech žalovaného poukázala úrady titulom splátok úveru variabilný symbol 8201880 do dátumu poskytnutia úveru z 01.08.2017 v celkovej výške 818,64 EUR.

14. Dňa 01.08.2017 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere variabilný symbol XXXXXXXXXX vo výške 17.976 EUR s uvedením 84 mesačných splátok vo výške 214 EUR splatných vždy k 18. dňu kalendárneho mesiaca počnúc dňom 18.08.2017 s uvedením výšky úrokovej sadzby ako aj RPMN 0 %. Zároveň uzatvorili dohodu o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere s uvedením, že veriteľ a dlžník uzavreli dňa 03.09.2008 zmluvu o úvere č. XXXXXXXX a dňa 02.09.2008 zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, pričom ku dňu podpísania tejto dohody podľa zmluvy 1 zvyšný záväzok dlžníka voči veriteľovi predstavuje sumu 17.775,50 EUR a zo zmluvy 2. 200,50 EUR. Veriteľ a dlžník uzavreli dňa 01.08.2017 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 17.976 EUR, pričom obe zmluvné strany sa dohodli na započítaní predmetnej pohľadávky na pohľadávku z úveru č. XXXXXXXX vo výške 17.775,50 EUR a zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX vo výške 200,50 EUR.

15. Žalobkyňa uviedla, že pred uzatvorením uvedenej zmluvy teda v roku 2017 spoločnosť POHOTOVOSTĚ jej, ako aj jej manželovi zasielala listy, SMS správy s tým, nech uvedenú sumu vyrovná. Neskôr začali vyhrážky, že v prípade, ak dlžné sumy neuhradí, budú jej exekúovať dom. Potom, ako začali kontaktovať manžela a začali vyhrážky o exekúcii domu, skoro to dospelo do rozvodu jej manželstva. Manžel prestal chodiť domov, keďže pracoval na turnusy a uviedol jej, že pokiaľ má prísť o dom, zoberie so sebou aj deti. Spočiatku o problémoch s uvedenými dlhmi nevedel, keďže mu mnohé listiny zatajila, ale neskôr začal žalovaný kontaktovať aj jeho. Keďže už tých vyhrážok bolo veľa, pristúpila k uzatvoreniu predmetnej zmluvy zo dňa 01.08.2017 za účelom refinancovania dvoch starších úverov. Spoločnosť POHOTOVOSTĚ ju pred uzatvorením vyššie uvedenej zmluvy mnohokrát kontaktovala prostredníctvom SMS správ, telefonátov možno aj 2 x týždenne, že ak okamžite nejakú sumu neuhradí, príde o dom. Keďže nemala dostatok finančných prostriedkov, vždy tomuto zaplatila iba takú sumu, akú v tom čase mohla. Bola kontaktovaná aj doma, v práci a osobne prostredníctvom osoby, ktorá sa jej síce predstavila, ale meno si nepamätá. Avšak svojim vzhľadom vzbudzovala u nej dôvodnú obavu. Uvedené konanie žalovaného nepriaznivo ovplyvnilo nielen jej vzťahy s manželom, ale aj v tom čase s maloletými deťmi, keďže tieto si všimli nezhody medzi nimi a neustále hádky.

16. Svedkyňa W. K. uviedla, že v čase pred poskytnutím posledného úveru 01.08.2017 mala 19 rokov. Spočiatku si všimla iba hádky a nezhody medzi rodičmi, avšak neskôr ako sa dozvedela o finančných problémoch svojej matky, si dala všetko dokopy hlavne po tom, keď matku sprevádzala pri riešení uvedeného problému prostredníctvom Centra právnej pomoci. Sama bola svedkom v tom čase ešte ako maloleté dieťa v 2 prípadoch kedy išli s matkou domov, pred ktorým zastavilo motorové vozidlo a páni, ktorý v ňom sedel odovzdala cez okienko nejaké finančné prostriedky. Druhýkrát to bolo za prítomnosti jej sestry, kedy osoba sediaci v motorovom vozidle vystúpila a tejto matka z peňaženky odovzdala časť finančných prostriedkov. Tretíkrát pri návrate domov zo školy videla odchádzajúce motorové vozidlo a po príchode domov zbadala otca plakať a tento jej povedal, že môžu prísť o dom. Videla, že sa mama

veľmi trápi, pred otcom tieto skutočnosti tajila, keďže sa doma zdržiaval málo, nakoľko chodieval na týždňovky. Potom ako sa o celej situácii dozvedel, začal túto riešiť a požiadal ju o pomoc v súvislosti s kontaktovaním Centra právnej pomoci. Vie, že sa rodičia o celej situácii rozprávali, vždy bol určitý čas pokoj, avšak potom ako prišla nejaká zásielka, SMS správa alebo telefonát, opätovne medzi nimi prepukli hádky a v rodine bolo dusno.

17. Pokiaľ ide o predložené SMS správy, tieto ona osobne vytiahla z mobilného telefónu svojej matky, ktorých obsahom bolo vymáhanie predmetného dlhu na základe poslednej zmluvy o úvere. Videla SMS správy, ktoré predchádzali uzatvoreniu zmluvy zo dňa 01.08.2017, ktorou sa žalovaný domáhal úhrady zostávajúceho dlhu z predchádzajúcich 2 zmlúv, ale tieto SMS správy sa nepodarilo vytriahnuť z dôvodu zastaralosti mobilného telefónu. Vie však, že išlo o SMS správy za obdobie 4 resp. 5 mesiacov v celkovom počte 100.

18. Vnímala, že v dôsledku uvedených dlžôb je ich rodina vo veľmi nepriaznivej finančnej situácii. Keďže chcela odľahčiť finančný rozpočet, od 15 rokov brigádovala roznášaním novin po dedine, kde si zarobila aspoň 25 EUR, čo jej umožňovalo si uhrádzať minimálne náklady cestovného. Neskôr sa presťahovala k priateľovi do Prešova, keďže mala zadarmo cestu vlakom do školy. Ďalej v štúdiu na vysokej škole nepokračovala, keďže rodinný rozpočet by jej to neumožňoval a štúdium na vysokej škole, ktorú si vybrala by jej neumožňoval brigádovať v takom rozsahu, aby z uvedených finančných prostriedkov si vedela hradieť náklady na štúdium. Preto začala pracovať vo firme, pre ktorú pôvodne pracovala ako brigádnik.

19. Manžel žalobkyne uviedol, že už skôr našiel zmluvu, ktorú manželka podpísala so žalovaným na sumu 10.000 SK s tým, že mala vrátiť 30.000 SK. Považoval to za veľký peniaz, keďže tieto mohli využiť na dovolenku s deťmi pri mori, kde ešte neboli. Po zistení uvedeného ju preto prosil, aby ďalej takýmto spôsobom si finančné prostriedky nezabezpečovala. Určitý čas bol pokoj, ale následne začal nachádzať rôzne dokumenty, listy, že neplatí a ďalšiu zmluvu. Potom našiel list od prvej rozhodcovskej, že niečo má zaplatiť, dokonca bol nimi kontaktovaný on osobne. Keď však chcel informáciu, akú sumu im dlží, odmietli s ním v tomto smere komunikovať. Pamätá si jednu telefonickú komunikáciu, bolo to medzi sviatkami, pričom išlo o pomerne dlhý, nepríjemný a nadradený telefonát, kde mu bolo povedané, že mu dajú jednu bezplatnú právnu radu, že ak nechcú prísť o dom, nech zaplatia. Pokiaľ ide o časovú frekvenciu zasielaných správ, túto si nepamätá, ale určite to bolo raz mesačne a taktiež k nim do domu chodili vymáhači. Svedkom bol asi 2 alebo 3 takýchto návštev, keďže domov nechodieval často, nakoľko pracuje na turnusy. Začal si všíma zmenu správania manželky, ktorá bola podráždená, tľpla pri každom telefonáte a keď telefonovala vždy vychádzala von. Došlo tak k narušeniu dôvery medzi nimi, dokonca začal hľadať informácie ako túto zbaviť svojprávosti. Boli medzi nimi časté hádky z dôvodu, že napriek tomu, že pracoval doma, nikdy nebol dostatok finančných prostriedkov. Keď sa dozvedel o poskytnutí poslednej pôžičky v tak veľkej výške, videl, že nič materiálne za ňu nadobudnuté nebolo, keďže doma majú hrdzavé auto a deravú strechu na dome. Dodatočne zistil, že bola použitá na predchádzajúce úverové vzťahy manželky so všetkými úrokmi na zaplatenie ktorých sa zaviazala.

20. Podľa § 52 Občianskeho zákonníka, (1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 53d Občianskeho zákonníka, spotrebiteľská zmluva, ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v znení, ako je uvedená vo výroku rozhodnutia súdu a jej uzavretie bolo dosiahnuté za použitia nekalej obchodnej praktiky alebo úžery, je neplatná.

22. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

23. Podľa § 4 ods. 2 zák.č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2009, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí(6) musí obsahovať

a)

obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,

b)

meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

c)

identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

d)

adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

e)

celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

f)

v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

g)

konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

h)

ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,

i)

výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

j)

ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

k)

priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

l)

veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m)

výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n)

oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o)

upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p)

práva spotrebiteľa podľa § 7,

q)

spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r)

informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s)

názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

24. Podľa § 7 zák.č. 250/2007 Z.z., (1) Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

(2) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a)
je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
b)

podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

(3) Obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne.

(4) Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

(5) Používanie nekalých obchodných praktík sa zakazuje aj v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy.

25. Podľa § 9 zák.č. 250/2007 Z.z., pri určení, či sa v agresívnej obchodnej praktike používa obťažovanie, nátlak vrátane použitia fyzickej sily alebo neprimeraný vplyv, berú sa do úvahy

a)
jej načasovanie, miesto, povaha alebo dĺžka trvania,

b)
použitie hrozby alebo hanlivého jazyka alebo správania,

c)
zneužívanie predávajúcim osobného nešťastia alebo okolnosti, ktoré sú predávajúcemu známe a ktoré sú také vážne, že môžu zhoršiť úsudok spotrebiteľa, na ovplyvnenie rozhodnutia spotrebiteľa so zreteľom na produkt,

d)
sťažujúce alebo neprimerané mimozmluvné prekážky, ktoré dáva predávajúci, ak si spotrebiteľ želá vykonať práva podľa zmluvy vrátane práva vypovedať zmluvu alebo zmeniť produkt alebo predávajúceho,

e)
hrozba podniknúť kroky, ktoré nemožno podniknúť legálne.

26. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že medzi žalovaným a žalobkyňou boli uzatvorené v roku 2008 dňa 02.09. a 03.09.2008 2 úverové vzťahy č. XXXXXXXX a XXXXXXXX, na základe ktorých boli žalobkyňi poskytnuté 2 úvery vo výške 10.000 SK (331,94 EUR) a vo výške 40.000 SK (1.327,76 EUR s vyznačením účelu zamestnania).

27. V danom prípade súd dospel k jednoznačnému záveru, že predmetné zmluvné vzťahy sú vzťahmi spotrebiteľskými, keďže žalovaný ako dodávateľ pri ich uzatváraní konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa predmetnú zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľka.

28. Pokiaľ ide o vyznačenie účelu poskytnutého úveru, ide podľa názoru súdu o nekalú obchodnú praktiku žalovaného konštatovanú už vo viacerých rozhodnutiach všeobecných súdov SR, ktorou žalovaný účelovo obchádza ustanovenia chrániace spotrebiteľov, aby sa tým vyhol posúdeniu predmetného zmluvného vzťahu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

29. Na realizáciu uvedenej nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného reagovala aj rozhodovacia prax súdov okrem iného v uznesení Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.05.2011 pod sp. zn. 6Co/84/2011, v ktorom sa uvádza, že konanie, ktorým sa presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru účel, ktorý nie je pravdivý a je v rozpore so smernicou č. 2005/2009ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, je možné takéto konanie zaradiť pod nekalú praktiku a zároveň môže napĺňať atribúty agresívnej obchodnej praktiky, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľom.

30. Keďže uvedené zmluvy mali charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 1 a nasl. zák. č. 258/2001 Z.z., potom mali obsahovať všetky obligatórne náležitosti predpokladané ust. § 4 ods. 1, 2 citovaného zákona.

31. Keďže uvedené zmluvy o úvere uvedené obligatórne náležitosti neobsahovali, potom sa tieto v zmysle ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. považujú iba za bezúročné a bezpoplatkové, a teda žalovaný mal nárok iba na vrátenie istiny poskytnutého úveru; teda na sumu 331,94 EUR (č. XXXXXXXX) a vo výške 1.327,76 EUR (č. XXXXXXXX).

32. Z predložených listinných dôkazov však nesporne vyplýva, že žalobkyňa v prospech žalovaného realizovala úhrady titulom splátok vyššie uvedených úverov v celkovej sume 1.385,56 EUR (VS: XXXXXXXX - 30.08.2012 vo výške 273,92 EUR, 28.09.2012 - 273 EUR a 14.06.2014 20 EUR; a titulom splátok úveru VS: XXXXXXXX - č. I. 115 v sume 818,64 EUR).

33. Z uvedeného teda vyplýva, že dlh na nesplatenj istine poskytnutých úverov predstavoval iba sumu 274,14 EUR a nie sumu tvrdenú žalovaným v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 01.08.2017 v spojení s uzatvorenou dohodou o započítaní pohľadávok z úveru č. XXXXXXXXXX na vyššie uvedené úverové zmluvy v celkovej výške 17.976 EUR.

34. Právny úkon nie je urobený slobodne, ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom zo strany 2. účastníka alebo aj zo strany 3. osoby, ak o tom 2. účastník vedel a aj to využil. Takýmto nátlakom môže byť priame fyzické donútenie alebo bezprávná vyhrážka. Pri fyzickom donútení je vôľa konajúceho účastníka nahradená vôľou donucovateľa. Bezprávná vyhrážka je psychické donútenie takej intenzity, že vzbudzuje dôvodný strach u konajúceho účastníka. O bezprávnou vyhrážku ide predovšetkým vtedy, ak je ňou vynucované niečo, čo ňou vynucované nesmie byť. Nie je preto donútením prípad, ak niekto druhému hrozí niečím, čo má právo urobiť. Podmienka však je, že takáto hrozba sa týka vynucovaného správania. Aj v takomto prípade síce môže ísť o bezprávnou vyhrážku, ale iba vtedy, že ju použil k tomu, aby od druhého vynútil nejaké konanie, ktoré s tým, čím sa hrozí nejako nesúvisí a ktoré takouto hrozbou nie je možné vylučovať. Okolnosti vylučujúce slobodu vôle konajúceho musia mať pritom základ v objektívnom existujúcom stave a súčasne sa musí stať pohnútkou pre prejav vôle dotknutej osoby, že táto koná k svojmu neprospechu.

35. V danom prípade síce súd I. inštancie nedospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 01.08.2017 je neplatným právnym úkonom pre nedostatok slobody vôle, ale dospel k záveru o jej neplatnosti v súlade s ust. § 53d Občianskeho zákonníka teda, že jej uzatvorenie bolo dosiahnuté za použitia nekalej obchodnej praktiky. Možno konštatovať, že žalovaný dosiahol uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 01.08.2017 na základe agresívnej obchodnej praktiky podľa § 9 zák. č. 250/2007 Z.z. v spojení s prílohou č. 1 a to vykonávaním vytrvalých a nechcených výziev telefonicky, SMS správami po dobu niekoľkých rokov (2 x týždenne telefonáty, 100 SMS správ za obdobie 4 až 5 mesiacov) na úhradu aj neexistujúcich dlhov; neodôvodnenými návštevami v domácnosti žalobkyne za účelom vymáhania dlhu prostredníctvom osôb vzbudzujúcim dôvodnú obavu, písomnými a ústnymi hrozbami o exekúcii ich nehnuteľného majetku napriek neexistencii exekučného titulu, na základe ktorého by mohla byť vedená exekúcia pre pohľadávku žalovaného s poukazom na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na základe predložených rozhodcovských rozsudkov. Ďalej agresívnu obchodnú praktiku súd I. inštancie videl aj v opakovanom a nedôvodnom kontaktovaní manžela žalobkyne, ktorý zmluvnou stranou o úvere nebol a to opätovne vykonávaním vytrvalých, nechcených výziev telefonicky, SMS správami ako aj ďalšími písomnosťami, obsahom ktorých boli opätovne hrozby straty obydlia žalobkyne a jej rodinných príslušníkov.

36. S poukazom na neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 01.08.2017 tak žalobkyni vznikol nárok v zmysle ust. § 457 OZ na vrátenie všetkých platieb, ktoré realizovala titulom splátok úveru v celkovej výške 3.424 EUR, preto súd žalobe v uvedenej časti vyhovel. Súčasne vyhovel žalobe o zaplatenie uplatneného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. od 02.06.2019 do zaplatenia.

37. Žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia podaním zo dňa 28.04.2019, ktoré prevzal dňa 31.05.2019, teda v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka mal vyššie uvedenú sumu vrátiť do 01.06.2019 a dňom nasl. sa dostal do omeškania.

38. Podľa § 3 ods.5 zák.č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

39. Žalobkyňa sa predmetnou žalobou v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák.č. 250/2017 Z.z. domáhal zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 10.000 EUR s poukazom na okolnosti prejednávanej veci, z ktorých vyplýva systematické a nezákonné zasahovanie do práv žalobkyne, ktoré zásahy dlhodobo a najmä bez relevantných dôvodov vážne narušovali jej súkromný život.

40. Ako aj s ohľadom na závažnosť ekonomickej tiesne rodiny žalobkyne, v ktorej sa táto ocitla v dôsledku vedomého uplatňovanej nekalých obchodných praktík žalovaného, ktorých bol povinný sa zdržať pri sumách, ktoré žalobkyňa v dobrej viere a fakticky bez právneho dôvodu žalovanému zaplatila a žalovaný ju doposiaľ dobrovoľne nevydal ako aj sumu, ktorú žalovaný od žalobkyne požadoval a stále požaduje, hoci vie, že namietala neplatnosť právnych titulov.

41. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

42. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušľým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

43. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

44. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

45. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa si v predmetnom konaní úspešne voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany žalovaného ako dodávateľa preukázaním, že tento dosiahol uzatvorenie spotrebiteľskej zmluvy na základe nekalých obchodných praktík, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného

finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z.

46. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

47. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

48. Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa úspešne domohla na súde je nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Žalobkyňa bola nútená podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Ďalším významným faktorom majúcim vplyv na výšku primeraného finančného zadosťučinenia sú aj okolnosti či takýmto konaním žalovaného došlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napríklad vznik nepriaznivej majetkovej či sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok Krajského súdu v Prešove 17CoCsp/25 a 32/2020).

49. Keďže konanie žalovaného využitím nekalej obchodnej praktiky pri uzatvorení predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere malo ďalšie negatívne dôsledky v živote žalobkyne, a to na jej zdravotnom stave - psychická záťaž, vznik ekonomickej tiesne rodiny, ako aj zhoršené vzťahy s manželom a deťmi, súd dospel k záveru o dôvodnosti primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000 EUR, ktoré zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/137/2016, 9Co/50/2018 a 17Co/17/2018).

50. Pokiaľ žalovaný namietal voči priznaniu finančného zadosťučinenia z dôvodu, že ide o predčasné rozhodnutie majúce za to, že najprv musí byť v jednom súdnom konaní spotrebiteľ úspešný a až následne ako úspešný môže uplatniť si právo na primerané finančné zadosťučinenie, táto námietka je nesprávna a zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by malo ísť až o následné konanie. Naopak, pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu jej toto priznané bude a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý (rozsudok OS Brezno zo dňa 28.3.2018 pod sp. zn. 2Csp/7/2017 v spojení s rozsudkom KS v Banskej Bystrici zo dňa 11.6.2019 pod sp. zn. 14Co/106/2018; obdobne OS Dunajská Streda zo dňa 20.3.2018 pod sp. zn. 16C/30/2017 v spojení s rozsudkom KS v Trnave zo dňa 25.6.2019 pod sp. zn. 9Co/215/2018 a OS Žilina zo dňa 24.9.2015 pod sp. zn. 14C/295/2014 v spojení s rozsudkom KS v Žiline zo dňa 28.6.2016 pod sp. zn. 11Co/471/2015 a rozhodnutie NS SR zo dňa 30.1.2019 pod sp. zn. 6Cdo/127/2017).

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

53. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

54. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvi C. H. Beck).

55. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

56. Na základe uvedeného, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vzhľadom na úspešnosť žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu.

57. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP s tým, že pokiaľ ide o nárok o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, bude sa vychádzať z hodnoty prisúdenej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.